

kristelig Forsamling til Vælgere. Man maa tage Folkekirken, som den er. Derfor ønsker jeg Valgretten almindelig, og jeg ønsker, at Menigheden selv vælger sin Præst. Men her har jeg en Betænkelighed ved det nuværende Lovforslag, thi, saa vidt jeg kan se, er der i dette Forslag slet ikke Tale om, at Menigheden vælger sin Præst. Der er kun Tale om, at Menigheden kommer til at gøre en ret begrænset Indstilling til Ministeriet, og at Ministeriet saa mellem de tre, som Menighedsraadet indstiller, vælger Præsten. Jeg tror, at det, at Menigheden selv vælger sin Præst ved umiddelbart Valg, vil kunne faa en stor opdragende Betydning. Det, der nu tidt er i Vejen, er det, at Menigheden har en Følelse af, at Præsten er en Mand, der dumper ned til den, sendt fra Ministeriet, uden at man har haft Bud efter ham, uden at man har noget med ham at gøre, og han kommer derfor tidt til at staa i et overordentlig fremmed Forhold til Menigheden. Hvis det derimod er Menigheden selv, der har valgt Præsten, bliver Forholdet ganske naturligt et andet. Dens Medlemmer komme til at forstaa, at det er en Sag, der angaar dem, en Sag, som hver enkelt Mand og Kvinde i Menigheden maa tænke over, og den Præst, de selv have valgt, det er ikke en dem uvedkommende Person, det er deres egen Præst, og det, tror jeg, vilde have megen Betydning for Udviklingen af det kirkelige Liv omkring i Sognene. Derfor har jeg altsaa holdt paa, at Menighederne skulde have det virkelige Valg af Præsterne. Jeg er ikke saa sikker paa, at det vil have den Virkning, naar det gaar til, saaledes som her er foreslaet. Menighedsraadet er jo en Forsamling, der er valgt maaske for 6 Aar siden, altsaa længe før det Tidspunkt, da Præstevalget skal finde Sted. Der kan være sket ganske overordentlig mange Forandringer i Menigheden i den Tid. Der kan have været en Præst, der har fremkaldt et helt nyt Liv i Menigheden, og Flertallet kan være et ganske andet, end det var tidligere. Men ganske særlig kan der ogsaa være ganske andre Mindretal end dem, der vare den Gang, da Menighedsraadet for 6 Aar siden blev valgt ved Forholdstalsvalg. Det er derfor ingeniunde sikkert, at Menighedsraadet virkelig repræsenterer det aandelige Liv i Menigheden, og naar der saa skal indstilles tre paa den Maade, som her er foreslaet, ja, saa sætter jeg megen Pris paa, at ogsaa Mindretallene kunne være med i denne Forhandling, og i det Forslag, vi tidligere havde

her i Folketinget, satte jeg overordentlig megen Pris paa, at Mindretallene vare med i det Udvalg, som skulde gøre Indstilling om Præsterne. Men det var vel at mærke en Indstilling til Menigheden, til den samlede Menighed, som i den Gang foresloge, og den skulde saa træffe sit Valg mellem dem, der vare opstillede dels af Flertallet, dels af Mindretallet inden for Udvalget. Der vilde det have haft en ganske overordentlig Betydning, at Mindretallet var med til at indstille en Kandidat til Valg, thi han vilde kun kunne blive valgt, hvis Flertallet i Menigheden gav ham sin Stemme, og dette fik altsaa dog Afgørelsen. Men det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds har fuldstændig Ret i, at det her er ganske tilfældigt, om man faar den Mand, som Flertallet i Menigheden ønsker. Det er slet ikke umuligt, at man faar en Mand, som et Mindretal, maaske endogsaaa et lille Mindretal ønsker, og som Flertallet er bestemt imod, og i saa Tilfælde tror jeg ingeniunde, at det vil virke til den Gavn, som det virkelige Menighedsvalg vilde virke til. Jeg tror, at det vilde gaa saaledes, som det ærede Medlem sagde, at det vil virke til Forbitrelse inden for Menigheden, det, at Menighedens Flertal maaske skal risikere at skulle konstituere sig som Valgmenighed, fordi de have faaet en Præst, som de slet ikke ønskede. Det vilde være højst uheldigt. Naturligvis vil Ministeriet altid tage et vist Hensyn hertil, det følger af sig selv, naar man da har en forstandig Minister. Men det er jo ingeniunde sagt, at vi altid have lige forstandige Ministre. Hele den Forandring, der nu foreslaas, er ikke ret stor. For Øjeblikket er det jo meget hyppigt, naar der er Præsteledighed i en Menighed, at der foreligger for Ministeren 2—3 Indstillinger fra forskellige Sider i Menigheden, saa han kan vælge derimellem, naar han har taget sine Hensyn til Ancienniteten o. s. v. Det, der foreslaas her, er, saa vidt jeg kan skønne, blot en Ordning af dette Forhold, en mere regulær Form for Indstillingen, men ikke noget væsentlig større Ret for Menigheden. Thi for det første er det overladt til kongelig Anordning at bestemme, hvem der overhovedet kan søge de vedkommende Embeder, hvilken Eksamenskarakter der forlanges, hvilken Alder der forlanges, o. s. v. o. s. v., ja i nogle Tilfælde, om det skal være Folk med Doktorgrad eller Licentiatgrad og saa fremdeles. Derved bliver Menighedens Valg meget begrænset. Der staar ganske vist